

1 *Jack*

HET IDEEAAL

Stel dat je een meisje bent. Stel dat je een meisje bent en je bent op een feestje, of in een café, of in een discotheek. Stel dat je een meisje bent en je bent op een feestje, of in een café, of in een discotheek en ik kom op je af.

Stel dat je mij nog nooit van je leven hebt gezien.

Sommige dingen weet je onmiddellijk. Je ziet meteen dat ik ongeveer één meter tachtig ben en een gemiddeld postuur heb. Als we elkaar een hand geven voel je dat mijn greep stevig is en zie je dat mijn nagels schoon zijn. Je ziet dat ik bruine ogen heb die bij mijn bruine haar kleuren. En je ziet dat er dwars door de wenkbrauw van mijn linkeroog een litteken loopt. Je zult me ergens tussen de vijftientig en dertig jaar schatten.

Stel dat wat je ziet je zo goed bevalt dat je een praatje met me wilt maken.

We praten wat en als het een beetje botert tussen ons, kom je meer te weten. Ik vertel je dat ik Jack Rossiter heet. Als je me naar dat litteken vraagt, krijg je te horen dat mijn beste vriend, Matt Davies, me met een luchtbuks heeft geraakt toen ik twaalf was. Ik vertel erbij dat ik van geluk mocht spreken dat ik geen oog kwijt was en dat Matt een jaar lang niet bij ons thuis mocht komen. Ik vertel dat Matt vandaag de dag minder link is en dat ik me bij de gebeurtenis heb neergelegd en het tegenwoordig zelfs aandurf om met hem een huis te delen. Ik vertel dat hij voor een groot advocatenkantoor werkt, maar ik vertel niet dat het huis van hem is en dat ik hem huur betaal. Je zult me vragen wat voor soort huis het is en dan antwoord ik dat het een omgebouwd café in Londen-West is en dat we inderdaad de pooltafel en het dartbord en de bar intact hebben gelaten, maar

de agressieve zuiplap die elke avond vloekend op de hoek van de bar zat de toegang tot het etablissement hebben ontzegd. Verder vertel ik dat er ook nog een grote, verwilderde tuin is.

In dit stadium ga je mij vragen wat ik voor de kost doe en dan vertel ik dat ik kunstenaar ben, wat waar is, en dat ik daar mijn geld mee verdien, wat niet waar is. Ik vertel niet dat ik drie dagen per week in een kleine galerie in Mayfair werk om de eindjes aan elkaar te knopen. Je monstert mijn kleren, die overigens waarschijnlijk van Matt zijn, en zult ten onrechte aannemen dat ik rijk ben. Omdat ik in de loop van het gesprek niets heb gezegd over een vriendinnetje, denk je waarschijnlijk – en terecht – dat ik single ben. Ik vraag jou niet of je een vriendje hebt, maar ik kijk wel steeds naar je vinger om te zien of je verloofd of getrouwd bent.

Stel dat we besluiten samen naar jouw of mijn huis te gaan.

We vrijen. Als het een beetje meezit, genieten we er zelfs van. En als we ervan genieten, doen we het misschien nog wel een keertje. En dan gaan we slapen. Als we het in jouw huis hebben gedaan, vertrek ik de volgende ochtend waarschijnlijk nog voordat je wakker wordt. Ik laat geen telefoonnummer achter. Als we in mijn huis zijn, vertrek jij voor dag en dauw. Je geeft me ten afscheid geen kus. Degene die in het bed achterblijft, wordt vroeg of laat ook wakker. En diegene merkt dat hij of zij alleen is. Maar dat moet ook, want dat is wat wij willen.

Bekentenissen: 1. Voorbehoedmiddelen

Plaats: het toilet tussen wagon B en C van de intercity van 14.45 uur van Bristol Parkway naar Londen Paddington.

Tijdstip: 15.45 uur, 15 mei 1988.

Achter de deur van het toilet staat een jongen van zeventien voor de spiegel, met zijn broek en onderbroek op zijn enkels, in de ene hand een condoom met currysmaak en in de andere een stijve penis – zijn eigen.

Ik kan dit weten als geen ander. Niet omdat ik in wagon C zat en daar de woorden ‘wc bezet’ zag oplichten, terwijl mijn blaas

dreigde te knappen en ik me afvroeg wie er zo egoïstisch kon zijn om de plee nu al een goeie twintig minuten voor zichzelf te houden. En al evenmin omdat het geschud van de trein bij het naderen van Reading zo hevig werd dat ik tegen de deur van het toilet rolde en werd geconfronteerd met wat zich daarbinnen afspeelde. Nee, ik kan dit weten omdat ik de jongen in de wc was.

Goed, dus op dit ogenblik is het redelijk om aan te nemen dat ik één – of meer – van de volgende dingen ben:

- a. een viezerik;
- b. een liefhebber van curry;
- c. een gevaarlijke gek.

Op basis van de tot nu toe verschaft informatie zijn dat drie alleszins redelijke gevolgtrekkingen. Elke rechtbank zou me waarschijnlijk op alledrie de aanklachten schuldig bevinden. Hooguit konden er vraagtekens worden geplaatst bij mijn voorliefde voor curry, want met mijn mond kon ik nauwelijks bij mijn knie, laat staan bij dat andere lichaamsdeel.

Wat heeft de verdediging daartegen in te brengen?

Mannen van zeventien zijn vreemde schepsels, zoals elke man kan bevestigen die zonder kleerscheuren en met een groot gevoel van dankbaarheid die leeftijd met succes is gepasseerd. Tussen puberteit en volwassenheid en bijna verdrinkend in de hormonen ontdekken ze zichzelf, stellen vragen, zoeken antwoorden en trekken zich tussen de bedrijven door geregeld af. Voor mij was het niet anders. Ik stelde de gebruikelijke vragen. Bestaat God? Zal er ooit vrede op aarde zijn? Waarom wordt schaamhaar niet steeds langer en is het dus onmogelijk rond de genitaliën een leuk motiefje te knippen? Tevergeefs wachtte ik op de antwoorden. En terwijl ik wachtte trok ik mezelf af.

Heel erg vaak.

Waarschijnlijk waren er heel wat prijskoeien die per dag minder voortbrachten dan ik (maar gezien het feit dat zij slechts twee keer per dag worden gemolken, was dat nou ook weer niet zó verbazingwekkend). Normaal gesproken – dus als zich geen brand, overstroming, aardbeving of andere straffe Gods voor-

deed – trok ik mezelf drie keer per dag af. En afwisseling bracht leven in de brouwerij. Ik spoot mezelf leeg in het bad, streelde mezelf achter in de bus, aaide mijn koppie onder het dekbed, loosde mijn levenssappen onder het zingen in de kerk. Ik trok, spoot, rukte, morste, kneedde en knoeide. Maar in deze hele periode van onanistisch experimenteren was er één ding dat ik nog nooit had geprobeerd: de Ruk der Rijken.

Voor wie niet bekend is met deze kreet: de rdr is niets anders dan masturberen met een condoom om. Wat dit met rijke mensen te maken heeft, weet ik ook niet precies. Ik neem aan dat het een gebruik is dat ontstond door te veel vrije tijd (of te veel andere gekte). Voor mij had het op 15 mei 1988, in de allesbehalve erotische omgeving van het toilet tussen de wagons B en C, echter een heel andere betekenis. Mijn belangstelling ging uit naar het condoom zelf, niet naar de functie ervan.

De droevige waarheid was dat ik nog nooit eerder had geprobeerd er eentje om te doen. Mijn ervaring met condooms was beperkt tot wat ik zag als ik vol bewondering toekeek wanneer mijn schoolvriendje Keith Rawlings zijn legendarische grapje voor feesten en partijen uithaalde, waarbij hij een condoom over de bovenhelft van zijn hoofd spande en door zijn neus uitademde tot het kapotje de afmetingen van een zeppelin aannam en de Hindenburg achternaging door onder verbluft applaus uit elkaar te spatten. Hoewel ik me bewust was van het effect dat die voorstelling op de omstanders had, was ik er die dag niet opuit om indruk te maken op feestgangers. Het ging me om Mary Rayner, een meisje dat ik het weekend daarvoor had leren kennen op een feestje in het huis van de ouders van Matt, een meisje dat in Londen woonde en me had uitgenodigd bij haar op bezoek te komen als haar ouders naar Mallorca waren. Een meisje, met andere woorden, dat mij naar ik hoopte van mijn maagdelijkheid zou verlossen. Vandaar dat condoom met curry-smaak. In het toilet. In de trein.

Binnen twee uur zou ik zo'n ding misschien echt moeten gebruiken. Het grote ogenblik, het moment waar ik me geestelijk en lichamelijk helemaal op had voorbereid – en waardoor ik gaandeweg ook de kracht van een worstelaar in mijn rechterarm had ontwikkeld – zat eraan te komen. Dus wat moest ik doen?

Ik deed wat elke zelfbewuste, stoere jongeman van zeventien zou doen: ik raakte in paniek. Compleet in paniek. Ik zat daar in wagon c, met mijn vingers op mijn portefeuille trommelend, te denken aan de drie condoms die ik in een café haastig uit de automaat had getrokken. Als ze nou niet pasten? Als ze te klein of – veel erger nog – te groot waren? Als ze scheurden of afvielen? Dan zou ik daar naast Mary nederig mijn excuses moeten aanbieden. En als dat gebeurde gaf Mary me vast geen tweede kans. Ik zou maagd blijven, misschien wel als maagd mijn graf ingaan. Ik draaide ongemakkelijk in mijn stoel en stelde me mijn grafschrift voor: ‘Op honderdjarige leeftijd gestorven zonder één wippie achter zijn naam – hij ruste in maagdelijkheid.’ En dus pakte ik mijn portefeuille en haastte me naar het toilet voor een proefrit vóór de grote gebeurtenis zelf.

Hier houdt de verdediging het voor gezien.

Mary hield gelukkig niets voor gezien. Vanaf het ogenblik dat we haar slaapkamer betraden en half kruipend haar bed vonden, was dat wel het laatste wat er in haar opkwam. Dit was mijn eerste ervaring met het gevoel dat ik later ‘in’ ging noemen. Ik was ‘in’ bij haar. Ik lag in haar bed. En even later zat ik ook in haar. Het in-gevoel doorstroomde me, tot het moment dat alles uit me stroomde.

HET BEGIN

Het is vrijdag, juni 1998, en ik zit met een probleem.

Erg er nog: ik weet niet meer hoe ze heet.

Ze zucht en mompelt in haar slaap iets onverstaanbaars, draait haar gezicht naar me toe en slaat haar arm om mijn middel. Daar laat ze hem liggen, zwetend tegen mijn huid. Ik kijk op het digitale wekkertje op het nachtkastje: 7 uur 31. Dan kijk ik weer naar haar: een sluier van bruin haar ontleemt me het zicht op alles behalve haar neus. Ik heb wel eens slechtere neuzen gezien. Ik kijk weer naar het plafond, gevangen in een kruisvuur van tegenstrijdige gedachten.

Aan de ene kant is deze situatie niet zo heel erg. Hier lig ik, heteroseksueel en single, naast een blote vrouw die, afgaande op

de vorm van haar neus en een allegaartje aan dronken herinneringen, redelijk aangenaam gezelschap en behoorlijk goed in bed is. Voorzover ik het nog weet, is er gisteravond niets buitengewoons gebeurd: geen eisen, geen botsingen, geen eeuwige-trouwgeloftes. We kwamen elkaar tegen in een disco, dansten en flirtten wat en namen in de kleine uurtjes samen een taxi naar mijn huis.

De seks was goed. Een zweterig pakketje van wegdraaiende ogen en zwaar gekreun. We bewogen prima samen, zeker als je bedenkt dat we het nooit eerder met elkaar hadden gedaan. Er werd niet gepraat, en af en toe vind ik dat heel aangenaam. Geen stemmen. Geen geestelijk contact. De situatie was zo naakt als wijzelf. We deden geen van beiden alsof we meer met elkaar hadden dan iets puur lichamelijks. Na afloop, toen we onder het genot van twee grote glazen water uit de badkamer van de inspanningen zaten bij te komen, hield het ideaal stand.

De bewijzen daarvoor waren dat ze niet:

- a. in mijn hand kneep;
- b. dromerig in mijn ogen tuurde;
- c. vroeg hoe het kwam dat ik me zonder vriendinnetje niet eenzaam voelde;
- d. op de intieme toer ging door een sigaret als een jointje samen te willen oproken;
- e. voorstelde elkaar gauw weer te zien.

In plaats daarvan:

- a. hield ze haar handen verder thuis;
- b. staarde ze naar het plafond;
- c. zei ze dat het aangenaamste van wisselende contacten was dat elke jongen weer anders was;
- d. stak ze haar eigen sigaret op;
- e. zei ze dat ze drie maanden door Australië ging reizen.

Vervolgens maakten we onze sigaretten uit, knipte ik het licht uit en gingen we slapen.

Tot zover niets aan de hand. De ideale liefde-voor-één-nacht.

Een paar minuten geleden, toen ik wakker werd, was ik nog heel tevreden over mezelf. Zelfingenomen is misschien een beter woord. Alle gebruikelijke singlesangsten was ik kwijt. Ja, ik kon het nog. Ja, ik was nog steeds in staat de liefde te bedrijven met een vreemde. Met andere woorden: ja, ik was nog altijd lid van het genootschap.

Aan de andere kant is het ook weer niet helemaal een ideale situatie. Het is vrijdagochtend – ik kijk nog eens naar de wekker en constateer dat we alweer twee minuten verder zijn – en er moeten dingen gebeuren. Ik zou me nog even in postcoïtaal genoeg kunnen wentelen, misschien zelfs de hand die op mijn buik ligt pakken en zo de illusie van intimiteit vasthouden, maar het is tijd om op te staan en aan de slag te gaan.

Voorzichtig, zodat ik haar niet wek, ga ik rechtop zitten en leg haar slapende arm op het laken. Vanuit deze hogere positie kan ik haar kleren op een hoopje naast het bed zien liggen. Ik blijf even stil zitten en als ik zeker weet dat ze nog slaapt, laat ik me onder het dekbed vandaan glijden en doorzoek haar kleren tot ik in de zak van haar jasje haar portemonnee heb gevonden. Ik schiet een onderbroek aan, sluip de slaapkamer uit en ga naar de keuken.

Daar zit Matt, in vol kantoorornaat, zijn zwarte haar nog vochtig van de douche, gebogen over een kom cornflakes en een mok dampende koffie. Hij wil iets zeggen, maar ik houd een vinger tegen mijn lippen. Ik ga tegenover hem zitten en neem een slok van zijn koffie.

‘Dus ze is er nog?’ fluistert hij.

‘Ja.’

‘Hoe-heet-ze? Het buurmeisje van Chloë?’

Chloë is een meisje met wie we vroeger naar school gingen, maar met wie we op school niet gingen. Zodoende heeft ze zich weten op te werken van potentieel vriendinnetje tot huisvriendin.

‘Ja, hoe-heet-ze. Zij dus.’

Hij knikt, verwerkt deze informatie en vraagt dan: ‘Was ze lekker?’

‘Niet slecht.’

Hij grinnikt: ‘Rumoerig.’

Ik lach terug: 'Vertel mij wat.' Ik proost met de koffiemok in zijn richting. 'Tussen twee haakjes: gefeliciteerd met je verjaardag.'

'Hé, dat je dat hebt onthouden. Bedankt, maat.'

'Ik heb zelfs een cadeautje voor je.'

'Wat dan?'

'Daarvoor moet je tot vanavond wachten.'

'M.a.w. je hebt het nog niet gekocht.'

'M.a.w. wacht nou maar rustig af.' Ik geef hem de rest van zijn koffie terug. 'En, weet je al wie er vanavond komen?'

Hij steekt een sigaret op en neemt er een trek van. 'Het gebruikelijke volk, plus een paar figuranten.'

'Vrijgezelle vrouwelijke figuranten?'

'Wie weet.'

'Ga door, ga door.'

'Wacht jij nou maar rustig af.'

'Psychopaten en paarden dus...'

Hij laat zich niet uit zijn tent lokken. 'Alsof je je daardoor zou laten afschrikken... Misschien geen van beide, misschien ook wel allebei.' Hij tikt even met zijn vinger op de portemonnee. 'Laat je geheugen je in de steek?'

Ik sla het ding open en bekijk de pasjes die erin zitten. 'Ik weet het al weer.'

'En?'

'En wat?'

'En hoe heet hoe-heet-ze?'

'Catherine Bradshaw,' lees ik voor. 'Geboren in Oxford, op 16 oktober 1969.' Ik pak haar openbaarvervoerpasje, bestudeer haar pasfoto en laat die vervolgens aan Matt zien. 'Geef haar eens een cijfer?'

'Zeven.' Hij kijkt nog eens wat nauwkeuriger en herziet zijn oordeel. 'Doe maar een zes. Gisteravond zag ze er beter uit.'

'Dat is altijd zo, maar...'

'...een fotoestel liegt nooit,' maakt hij mijn zin af.

'Precies.'

'Ik kan me vergissen hoor, maar komt SM vandaag niet langs?'

SM is de bijnaam die Matt heeft bedacht voor Sally McCul-

len, een meisje dat hij liever niet bij haar echte naam noemt, omdat hij denkt dat het mij pijn doet om haar naam te horen, aangezien ik volgens hem helemaal weg van haar ben.

‘Ja, om tien uur.’

Hij kijkt op zijn horloge en fluit even zachtjes. ‘Dat wordt een haastige toestand, denk je niet?’

Ik loop naar de thermostaat van de verwarming en zet hem op de hoogste stand. ‘Plan A,’ zeg ik en schenk mezelf een glas water in uit een fles in de koelkast. ‘Uitroken.’

‘En als dat mislukt?’

Ik drink het water op en veeg mijn mond af. ‘Dat mislukt nooit.’

Maar voor alles is er een eerste keer.

De wekker springt op 8 uur 46. De verwarming staat al een uur op zijn hoogste stand te loeien, dus kan ik niet anders concluderen dan dat het pasje van Catherine Bradshaw vals is: ze is niet in Oxford, maar in Bombay geboren. Hartje zomer. Tijdens een hittegolf. Naast een oven. Midden op de dag. Mijn ijswater helpt ook niet meer. De warme zomerzon schijnt genadeloos op de gesloten ramen, de verwarming loeit op volle kracht, het huis is omgetoverd in een heuse sauna. Zweet parelt van mijn voorhoofd af. Het kussen dat mijn hoofd omhooghoudt, verandert langzaam in een warme kruik, het dekbed in een elektrische deken. Maar Bradshaw houdt zowel letterlijk als figuurlijk het hoofd koel. Er komt zelfs geen klein kreuntje van ongenoegen over haar lippen. Geen verzoek of het raam open mag, geen smeekbede om water. Er is alleen haar regelmatige ademhaling, en de ontspannen uitdrukking van diepe slaap op haar gezicht. De ijskoningin.

Plan B.

‘Catherine,’ zeg ik, terwijl ik rechtop ga zitten. ‘Cath?’ gok ik, wat harder dit keer, en ik schud zachtjes aan haar schouder. ‘Cathy?’

‘Mmmmm?’ antwoordt ze eindelijk, met haar ogen nog dicht.

‘Je moet zo langzamerhand opstaan. Ik moet weg, het is al aan de late kant voor me.’

Ze wrijft in haar ogen en kijkt op haar horloge. ‘Het is nog

niet eens negen uur,' klaagt ze. Ze trekt het dekbed wat steviger om haar schouders en doet haar ogen weer dicht. 'Je zei toch dat je vandaag niet hoefde te werken... Ik dacht dat we vandaag samen een dagje vrij zouden nemen... Pact, weet je nog? We hadden een pact gesloten.'

Dat is waar ook. Dat was de smoes die we nodig hadden om de avond tot na de disco voort te zetten.

'Ik weet het, maar de galerie belde net. Er schijnt een Amerikaanse verzamelaar belangstelling voor mijn werk te hebben,' lieg ik. 'Hij wil kennismaken, vanochtend nog. Hij vliegt vanmiddag terug naar Los Angeles, dus ik heb eigenlijk weinig keus.'

'Goed, goed,' zegt ze en komt overeind. 'Ik begrijp het al.'

Tegen de tijd dat ze klaar is met douchen en aankleden, is het kwart over negen. Ze komt de keuken in, waar ik suffig naar het blad van de keukentafel zit te staren. Het blad van onze keukentafel is geen slecht tafelblad om in verzonken te raken. Het was Matts idee om van het uithangbord van het café een tafelblad te maken. Het was wel jammer dat we het niet boven de voordeur konden laten hangen, maar sommige voormalige stamgasten van de Churchill Arms waren niet al te slim en bleven hardnekkig, en bij voorkeur midden in de nacht, hun kroeg bezoeken. Ik blijf wat voor me uit turen en Winston Churchill tuurt afkeurend terug. *Nooit, op het gebied van menselijke relaties...* Goed, goed, goed, niet langer gedraald.

Ik bied haar niets aan, geen:

- a. koffie;
- b. lift naar huis;
- c. prietpraat.

Sterker nog, ik schuif mijn koffiekop van me af, sta op en zeg: 'Oké, we moeten weg.'

Terwijl ik naar de voordeur loop en haar voetstappen achter me op de tegels hoor, haal ik me de inhoud van haar portemonnee voor de geest. Ze woont in Fulham, dus met de metro is ze zo thuis.

'Het is maar een paar minuten lopen naar de metro,' zeg ik